

הסיפור הכי עצוב על חילזון חסר בית בכל העולם כולו

פרק 29 מתוך "הלגונה האבודה"

מאת רג דאון

תרגמה מאנגלית: תומר רוזן גרייס

The Saddest Slug Tale in the Whole Wide World

© Copyright Reg Down

כל הזכויות שמורות לרג דאון 2010. אין לשכפל, להעביר או להשתמש בסיפור זה בחלקו או בשלמותו בכל צורה ללא רשותו של המחבר, מלבד ציטוטים קצרים במאמרי ביקורת ובחנות דעת.

טיפטו הפיה החמודה, החברה של שני הגמדים אצטרובלון ופלפלו, שאיתם היו לה המון הרפתקאות, פגשה חילזון חסר בית בוכה בכי תמרורים. היא שאלה אותו מה קרה לו, וזה הסיפור שהחילזון סיפר לה:

"פעם פעם", אמר החילזון, "לפני המון המון זמן, החלזונות היו ענקיים, גדולים כמו פילים, ואפילו גדולים יותר – היו כאלה שהיו גדולים כמו אוניות. הם היו מפליגים סביב על שבילי הכסף שלהם ומכרסמים עצים.

לפעמים, מאות מהם היו נאספים סביב הר סלעי אחד שנקרא "גבעת הטירה", ויורים חיצים זה בזה. היה בתוכם שק חיצים מיוחד שבו היו כל החיצים שמורים, והם היו שטים זה על פני זה ממש כמו ספינות בימי קדם, ויורים את החיצים מצידי גופם כמו תותחים.

אם חץ היה פוגע בביתו של חילזון, החץ היה קופץ בחזרה בלי שקרה לחילזון כלום. אבל אם פגע חץ ברגלו של החילזון, אז הוא היה אומר דברים כמו "אי!" או "אָה!" ומתכרבל בתוך הקונכייה שלו, עד שהקרב היה חולף והיה בטוח לצאת שוב החוצה. החילזון האחרון שלא התכרבל בבית שלו היה המנצח,

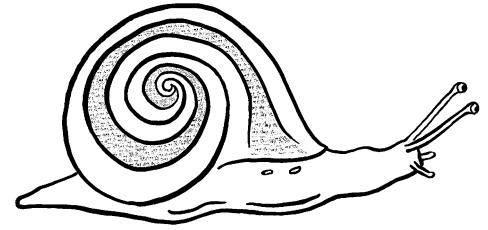
והוא היה מטפס אל ראש גבעת הטירה וצועק: "אני מלך הטירה ואתם הנוכלים!" ואז החלזונות היו יוצאים החוצה ומתחילים את הקרב מחדש, כי בעצם זה היה רק משחק.

עד היום יש ילדים בעולם שמשחקים משחקים כמו "מלך הטירה", אפילו שהם לא יודעים למה הם אומרים "אני מלך הטירה" כשהם מלמעלה בראש הגבעה, וחלזונות עדיין יורים חיצים זה בזה – אבל רק אם הם מאוהבים ורוצים לקבל תשומת לב מהחילזון השני."

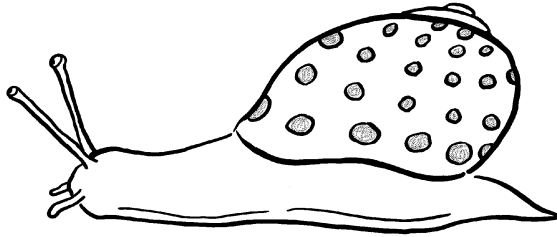
טיפטו הביטה בחילזון בהשתוממות. "חלזונות שיורים חיצים? זה לא יכול להיות!" היא אמרה. "אף פעם לא שמעתי על דבר כזה!"

"זה נכון", אמר החילזון. "תקראי על זה בעצמך. בכל אופן, הוא המשיך ואמר, "היה חילזון אחד שלא אהב קרבות, אפילו אם הם היו רק משחק. "קרבות הם דבר טיפשי כל כך", הוא אמר לעצמו. "להסתער ולירות חיצים ולהגיד "אי!" או "אָה!" – זה לא בשבילי בכלל. יש לי דברים טובים יותר לעשות."

אבל האמת היא, שהחילזון הזה היה גאה מאוד בקונכייה שלו ולא רצה שהיא תקבל שריטות, ובאמת הייתה לו קונכייה מקסימה. היא התפתלה כלפי מעלה כמו מדרגות לוליניות חלקות עם פסים בצבע חום בהיר, כמו סוכרייה על מקל.

יום אחד, כאשר החילזון שוטט לו סביב, הוא פגש בחילזונת. היא הייתה ממש יפהפייה, עם רגל חלקה במיוחד וקונכייה מקסימה, מנומרת בכתמים נאים.

"הו, איזו קונכייה יפה יש לך!" אמר החילזון לחילזונת, והיא השפילה את ריסיה בענווה.

"הו, לא," היא השיבה בנימוס. "לך יש קונכייה הרבה יותר יפה מזו שלי. הפסים החומים בהירים שלך והדוגמא היפה שלך מוצאים חן בעיניי. הקונכייה שלך הרבה יותר נהדרת מזאת שלי."

"תודה," ענה החילזון באדיבות, "אבל באמת, הקונכייה שלך כל כך הרבה יותר נאה משלי. הייתי מעדיף בהרבה שיהיו לי הכתמים המקסימים שלך מאשר הפסים החלקים-כמו-משי שלי."

ככה המשיכו החילזון והחילזונת להחמיא זה לזה, שכן אף אחד מהם לא רצה להפסיד לשני, וכל אחד מהם אמר כל הזמן (אפילו שזה לא היה ממש נכון) שעדיף לו בהרבה שתהיה לו הקונכייה של השני. עד שבסוף לא נשאר לחילזון הרבה מה לעשות, מלבד להציע באבירות לחילזונת להחליף קונכיות, והחילזונת עשתה כזה סיפור מהקונכייה של החילזון, עד שלא נותר לה דבר לעשות מאשר לקבל את הצעתו.

וכך זחלו שניהם מתוך הקונכיות שלהם, כשהם מסמיקים טיפ-טיפה להיראות כך ללא בתייהם, והחליקו אט אט לעבר בתייהם החדשים. אולם ממש ברגע זה הגיע דרקון סערה אחד בשצף קצף מעל גבעת הטירה, מנער עצים ומעיף עלים באוויר. כנפיו של דרקון הסערה הקציפו אבק וחול לאוויר, והחילזון והחילזונת נאלצו למשוך את עיניהם בחזרה אל תוך ראשיהם. ואז, מהר כפי שבא, חלף דרקון הסערה. החילזון והחילזונת פקחו את עיניהם וראו שהבתים שלהם – הבתים היפים שלהם – נעלמו! ... נעלמו! נעלמו! נעלמו! הקונכיות הנפלאות שלהם נעלמו כלא היו!!!!

"אוי, אוי, אוי!" ייבב החילזון חסר הבית. "הרוח העיפה משם את הבתים שלהם, ואפילו שכל החיים שלהם הם חיפשו אותם, הם לעולם לא מצאו אותם. ואז הילדים שלהם חיפשו, והנכדים שלהם חיפשו, ועד היום אנחנו עדיין מחפשים, תמיד מחפשים, תמיד מקווים למצוא את הקונכיות היפות שלנו."

טיפטו הביטה בחילזון חסר הבית ואמרה, "איזה סיפור עצוב!"

"אוי, כן, כן!" הסכים החילזון חסר הבית בעצב. "הסיפור שלנו הוא הסיפור העצוב ביותר בכל העולם כולו. כל פעם שאת רואה אותנו החלזונות חסרי הבית שטים לנו סביב, את יכולה להיות בטוחה שאנחנו מחפשים את הקונכיות האבודות שלנו..." והוא הסתובב לאיטו והפליג משם הלאה על שביל הכסף שלו.